

Актуелној расправи о укидању директних ТВ преноса из Скупштине Србије придружила су се и новинарска удружења. НУНС и УНС су се огласили саопштењима у којима тврде да захтеви за директним преносима немају упоришта у Закону о радиодифузији, те да, сходно томе, представљају напад на самосталност јавног сервиса. Новинарске организације ипак нису једногласне у предлозима за решење овог спора. УНС подржава „сваки договор“ између страна, који неће бити на штету „професионалне аутономије јавног сервиса“, док је НУНС међутим, много оштрији. Ово удружење не само да подржава став јавног сервиса, већ и отворено тражи укидање ових преноса.

Изненадна подршка и разумевање директора Јавног сервиса и НУНС-а, (које је заједно са АНЕМ-ом, Медија центром и Грађанским савезом 2004. године оспоравало његово именовање), свакако да може бити тема за медијске аналитичаре, али је можда значајније уочити образложење којим ово новинарско удружење тражи укидање једног од основних грађанских слобода, односно права на слободно информисање. НУНС, наиме, позивајући се на члан 79. Закона о радиодифузији, сматра да посланици у парламентарним расправама „потпуно најшире схваћен интерес јавности за увидом у рад парламента“, јер у парламентарним расправама веома често користе говор нетолеранције и мржње.

Чињеница је да овакав какав је, српски парламент веома често грађанима Србије убија свако поштовање за парламентаризам, али парламентаризам исто тако угрожавају и позиви за ограничење слободе информисања због нејасно дефинисаног и неодређеног појма. Јер, као што постоји опасност од говора мржње у јавним медијма, тако постоји и опасност од лошег тумачења тог појма, што се врло лако може претворити у цензуру и ућуткивање неистомишшеника.

Закон о јавном информисању, у члановима 38. и 39. санкционише говор мржње, али, се члановима 1. и 2. истог Закона, између осталог, наводи да је јавно информисање слободно, те не подлеже цензури, и да нико не сме, ни на посредан начин, да ограничава слободу јавног информисања. На крају члана 2, такође се каже да о повредама ове слободе одлучује суд по хитном поступку. Као и у већини области, наше

законодавство је и овде контрадикторно, а питање санкционисања говора мржње остављено је надлежним судовима. Али, како видимо, поред судова, ту је и НУНС да одређује шта је исправно, а шта не, и да, сходно томе, захтева одређене санкције.

Тешко је одредити границу између слободе изношења мисли и идеја и говора мржње, али је у сваком случају врло проблематично због тога затражити забрану директних преноса скупштинских седница, и то у ситуацији када преноси постају важно политичко питање. НУНС је, у свом саопштењу, истакао да је забрану преноса заседања из истих разлога тражио и пре две године. Треба се надати да ће овај захтев, као и сви будући, у интересу слободног информисања остати неиспуњен. А што се посланика тиче, њих за сада штити имунитет.